

Lovforslaget stemte: Wiinblad, Wilmann, Zahle, J. Andersen, Andreassen, Bang, Ivar Berendsen, Borgbjerg, Alfred Christensen, N. C. Christensen, Poul Christensen, Deuntzer, Chr. Hansen, Hyller, Jacobsen, Jessen, Keiser-Nielsen, K. M. Klausen, A. C. Meyer, Mortensen, P. Munch, Ferdinand Nielsen, Hans Nielsen (Viborg A. 1. V.), Martin Olsen, Sigvald Olsen, Johannes Pedersen, K. Pedersen, L. Pedersen, Povlsen, Christian Rasmussen, H. Rasmussen, Rode, Rørdam, Samuelsen, Schovelin, Slengerik og Stauning. — »Stemmer ikke« svarede: Wulff, R. Christiansen, Ellinger, Halsted, Hammerich, Hornstrup, Johan Knudsen og H. Neergaard. Fraværende vare: Klaus Berntsen, Bramsen, Rasmus Hausen, Eduard Larsen, Marott, Sabroe og Schmidt — samt med Orlov: J. C. Christensen (syg), Grønborg, Mads Larsen, Wenzel Neergaard, Hans Nielsen (Skanderborg A. 1. V.) og Parkov.

Landstinget undergav Sagen en første Behandling. Paa Højres Vegne talte *Piper*. Han udtalte bl. a.:

. . . . „Det kunde snarere være rimeligt, om man sendte en Undersøger derop, en Mand, som var denne Stilling fuldt ud voksen, som forstod det grønlandske Sprog, og som uden Tolk kunde tale med Folk deroppe baade om Handelen og Administrationen. Det er muligvis den Vej, man skulde gaa. Det er jo ikke udelukket, at man kunde komme til en anden Ordning end den i 1908 vedtagne Men det er jo endnu saa ganske uoplyst, og derfor er det ganske naturligt, at vort Parti maa stille sig stærkt reserveret til et saadant Forslag, som nu paa dette sene Tidspunkt kommer herop . . . Tillige er jo det, der skete forud, ikke særlig opmuntrende for os. I Maj 1908 kom daværende Indenrigsminister Berg her op med et Forslag om Grønlands Styre. Det var et Aar, hvor der var en meget bevæget Rigsdagssamling, og det var henimod Slutningen af Rigsdagssamlingen. Men Indenrigsministeren lagde megen Vægt paa Sagens hurtige Fremme og formaaede Landstinget til at vise sig den Tillid at vedtage Forslaget, efter at der kun var ført en meget kort Forhandling, hvor vi fik en Redegørelse af Ministeren paa en halv Times Tid, og uden Udvalg her. Ministeren havde jo besøgt Grønland i 1907, og det bevirkede vel, at man nærede en vis Tillid til, at han havde Betingelser for at være sagkyndig paa dette Omraade. Det synes imidlertid, efter hvad der er passeret, at man ikke har været saa ganske heldig med dette Forslag. Underskuddet er vokset, og medens man tidligere kunde notere, at Grønland gav et Overskud, er